

КНИГА ПАМ'ЯТІ

Наш обов'язок — жити достойно, пам'ятати і передавати цю правду наступним поколінням

Підготували студенти 301 СПС

Юрій Шевчук 05.03.1982-13.03.2022 (40 років)

Майор Юрій Шевчук – відданий офіцер і син військової родини, який присвятив життя служінню Батьківщині. Народився 5 березня 1982 року в місті Хмельницькому, навчався в Бахмуті, закінчив Військовий інститут артилерії при Сумському державному університеті. Служив у 28-й окремій механізованій бригаді, а з 2013 року – в військовій частині А4176, де обіймав офіцерські посади. 13 березня 2022 року загинув під час атаки на Яворівський полігон, віддавши життя за Україну у 40 років. Його ім'я назавжди житиме як символ мужності, честі та вірності присязі.

Ахметгараєв Ілля Шамільєвич
молодший сержант служби цивільного захисту
28.11.1990 - 16.09.2022 (31 рік)

Ілля Шамільєвич – людина великої душі та відваги, яка присвятила себе служінню людям. Він любив риболовлю, спорт, а у 2021 році обрав шлях рятувальника. З початком війни здійснив десятки виїздів, рятуючи життя під час пожеж та обстрілів. 16 вересня 2022 року загинув під час виконання службового обов'язку, залишившись вірним присязі й справі порятунку. За мужність і самопожертву удостоєний звання **Героя України** (посмертно).

Владислав Володимирович Ільчук
Народився в 1973 році у місті дебальцеве Донецької області

22 лютого 2025 року під час виконання бойового завдання загинув на Донецькому напрямку

Капітан Владислав Ільчук – мужній воїн і відданий син України, який усе життя присвятив служінню Батьківщині. Він залишив по собі світлу пам'ять як людина честі та гідності, віддавши своє життя заради вільної України та майбутнього своїх рідних і всього народу. Його ім'я назавжди залишиться в серцях побратимів і земляків як символ відваги, любові до рідної землі та безмежної відданості Україні. У серцях матері, дружини та доньки він житиме вічно як люблячий син, чоловік і батько.

Сергій Рибак (1977 – 2024).

Я, викадач Академії внутрішніх справ України Прокопенко Олена Антонівна до дня шанування пам'яті захисників України з невимовним сумом хочу розказати про втрату мого однокласника: на фронті під час виконання бойового завдання загинув Він навчався в м. Умань. Був відмінником. Сергій працював у відомих громадських організаціях, зокрема в Мережі правових реформ та Програмі USAID «РАДА». У лави Збройних сил, маючи трьох дітей, Сергій вступив добровольцем. «Про таких, як Сергій Рибак, кажуть: «світла людина». Талановитий, надзвичайно скромний, доброзичливий і щирий у спілкуванні — він завжди випромінював спокій, надійність і мужність. Він був справжнім Воїном Світла, чия загибель — величезна і непоправна втрата не лише для родини, а й для друзів, колег і всіх, хто зустрів його на життєвому шляху»

Гук Микола Олексійович (1994-2024)

Гук Микола Олексійович народився 25 жовтня 1998 року у селищі Рокитне Київської області. Закінчив Рокитнянську ЗОШ № 1 з золотою медаллю. Достойно здав тести з зовнішнього оцінювання та вступив до Київського політехнічного інституту на «Факультет інформаційних технологій». За час навчання у школі неодноразово перемагав на олімпіадах різних рівнів з багатьох предметів. За високі досягнення і здобутки на Всеукраїнській олімпіаді з хімії здобув призове місце і був нагороджений поїздкою на острів Крит. Самотужки освоїв декілька мов програмування, знайшов достойну роботу в ІТ-індустрії та працював розробником програм для України та країн світу: Канади, Ізраїлю, Данії, Португалії. Мав великі перспективи у майбутньому, але клята війна перекреслила все. 25 лютого 2022 року після повернення з Грузії, добровольцем пішов в Рокитнянський військомат, але без навичок військової підготовки його на війну не взяли. Друга спроба добровільного потрапляння на війну була 3 березня 2022 року, але теж марно, - йому відмовили. Весь 2022 рік займався волонтерською діяльністю, багато донатив на армію та допомагав дітям з притулків, що були евакуйовані з міста Краматорськ. І весь час готувався до служби. В травні місяці 2023 року подав заяву на відбір у 12 бригаду спецпризначення «АЗОВ», з 13 червня проходив відбір у цю легендарну бригаду, яку знає весь світ. Пройшовши відбір отримав довгоочікуваний шеврон «АЗОВУ», чим дуже гордився. З 17 серпня 2023 року був постійно в зоні бойових дій, а саме сибірських лісах під Кременною. Загинув 14 вересня 2024 року в населеному пункті Неліпівка Бахмутського району Донецької області. Неодноразово отримував поранення, був госпіталізований, але завжди повертався до побратимів. У вересні 2024 року був нагороджений іменною табельною зброєю, яку отримав від міністра внутрішніх справ України Климента. Любив життя, поважав рідних, був дуже порядною людиною. Хотів жити у вільній Україні, за що і загинув. Слава Героям, усім хлопчикам, які віддали своє життя у цій клятій війні. Мама найкращого сина на світі, Оксана Гук

Захаренко Олександр Миколайович
старший сержант позивний "Захар" Народився
04.07.1967 в смт Тиврів Вінницької області.
Загинув 23.06.2024 унаслідок артилерійського
обстрілу на Донеччині (56 років)

Старший сержант Олександр Захаренко (позивний "Захар") – мужній воїн, який із перших місяців повномасштабної війни став на захист України. Командир інженерно-саперного взводу, він брав участь у боях на найгарячіших напрямках і героїчно загинув на Донеччині. Посмертно відзначений орденом «За мужність» III ступеня, також був нагороджений медаллю "Хрест Сил Територіальної оборони", нагрудним знаком головнокомандувача ЗСУ "Золотий Хрест", нагрудним знаком "За зразкову службу". Його ім'я назавжди залишиться символом відваги, честі й самопожертви.

Подполковник Пономаренко Д.О.
17.07.1982 09.11.2024

Підполковник Пономаренко – мужній воїн і вірний син України. Народився 17 липня 1982 року в місті Горлівка. Після закінчення військового училища проходив службу у військовій частині А4176 в селі Парасковіївка Бахмутського району, де обіймав посаду заступника командира частини. У 2023 році продовжив службу в Головному управлінні розвідки. 8 листопада 2024 року під час виконання бойового завдання біля населеного пункту Борове на Харківщині отримав смертельні поранення. Його життя обірвалося на полі бою, але пам'ять про відвагу, професіоналізм і відданість Батьківщині назавжди житиме в серцях побратимів і всіх українців.

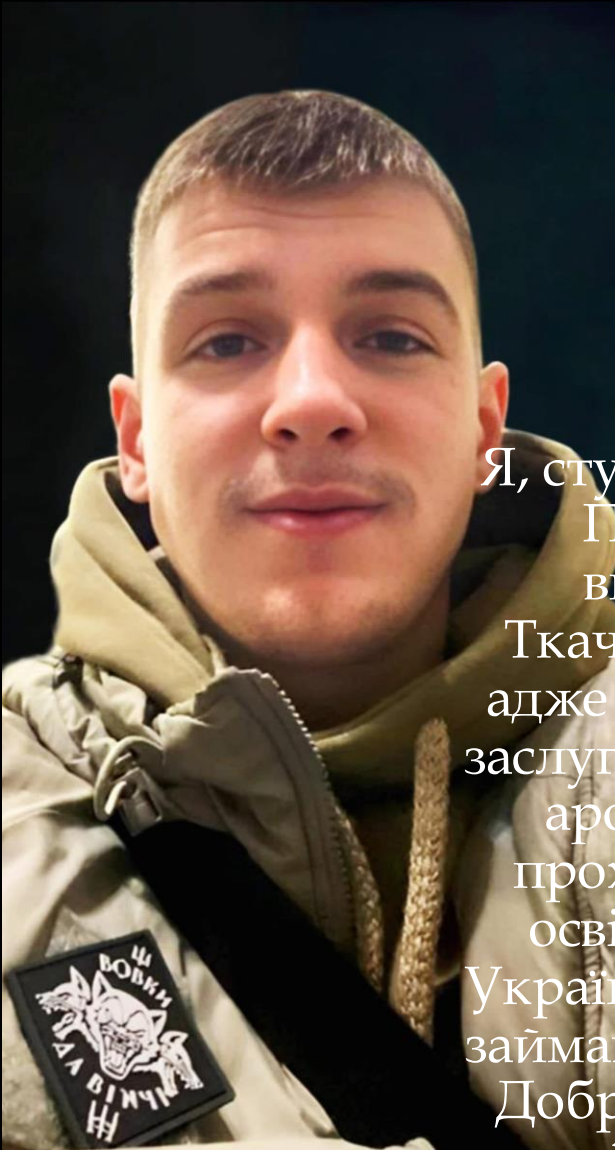

Євгеній Михайлович
2002 – 2025

Профатілов

Я, студентка Національної академії внутрішніх справ Петренко Дарина, до Дня пам'яті героїв хочу розповісти про свого героя з рідного міста. Євгеній Михайлович Профатілов народився 4 червня 2002 року в Прилуках. У 2008 році розпочав навчання у Прилуцькій гімназії № 5. Закінчив дев'ять класів школи у 2017 році. Далі вступив до Прилуцького медичного коледжу, де до 2021 року здобував освіту медичного працівника. З перших днів повномасштабного вторгнення співпрацював з благодійною організацією "Фонд Сергія Притули" у Києві. У 2024 році добровільно доєднався до лав ЗСУ, ніс службу у батальйоні "Вовки Да Вінчі". За період служби був нагороджений відзнаками "Хрест хоробрих" та "Учасник бойових дій". 24 лютого 2025 року на Покровському напрямку Євгеній Профатілов загинув. Світла пам'ять Герою, який віддав своє життя за Україну. Його відвага та самопожертва назавжди залишаться прикладом мужності. Він житиме у наших серцях, а його ім'я ніколи не буде забуте. Вічна шана та вічна пам'ять Герою!

*Денис Дмитрович Ткаченко
2004 – 2025*

Я, студентка Національної академії внутрішніх справ
Петренко Дарина, до Дня пам'яті героїв хочу
вшанувати свого друга – Дениса Дмитровича
Ткаченка. Для мене це надзвичайно болюча втрата,
адже я й досі дуже сумую за ним. Його шлях і подвиг
заслужують на те, щоб пам'ять про нього жила вічно.
Ародився 9 жовтня 2004 року. Шкільне навчання
проходив у ліцеї №6. Згодом продовжив здобувати
освіту у Національній академії сухопутних військ
України імені Петра Сагайдачного. Денис професійно
займався боксом, здобувши багато нагород і визнання.
Добровільно приєднався до лав захисників України,
пройшовши військове навчання як на батьківщині,
так і за кордоном. Служив у легендарному батальйоні
"Вовки Да Вінчі". 24 лютого 2025 року на

